

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HAGGARD, RIDER H.

Minele regelui Solomon / il. cop. și interior: Xact ; trad.: Monica Grecu. - București : Unicart, 2016

ISBN 978-606-576-431-6

I. Grecu, Monica (trad.)

821.111-31(0.046.6)=135.1

Nici o parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă sau introdusă într-un sistem de recuperare a datelor sau transmisă în orice formă sau prin orice mijloace, electronice, mecanice, prin fotocopiere, înregistrare sau altele, fără permisiunea prealabilă scrisă a editorului.

Copyright © Unicart Production S.R.L., România

Despre autor

Prolific scriitor englez, Henry Rider Haggard a publicat multe romane a căror acțiune se petrece în decoruri exotice, regiuni necunoscute sau regate pierdute din diferite colțuri ale lumii: Africa, Islanda, Constantinopol, Mexic și Egiptul Antic. Cea mai cunoscută lucrare a sa este aventura numită *Minele Regelui Solomon*, inspirată de celebrul roman *Comoara din insulă* de Robert Louis Stevenson.

Haggard s-a născut la West Bradenham Hall, Norfolk, fiind cel de-al optulea fiu al avocatului William Haggard și al Ellei Haggard, scriitoare amatoare. În copilărie, tatăl său nu-l considera prea intelligent, aşa că nu l-a trimis să urmeze școli bune ca pe frații săi, ci a mers la o școală de stat din Londra, Ipswich Grammar School.

Ca adult, Haggard a călătorit mult și a observat pericolele intervenției europenilor în diferite zone ale lumii. La finalul romanului *Minele Regelui Solomon*, el îi lasă, din acest motiv, pe cei din tribul Kukuana să-și continue dezvoltarea în izolare.

Deși primul său roman, *Zorile și povestea vrăjitoarei* nu a avut prea mare succes, Haggard nu s-a descurajat și a sfârșit prin a scrie 40 de cărți, dintre care multe au ca personaje principale femei puternice: *Fiica lui Montezuma*, *Fecioara cu perle*, *Inelul Reginei Sheba*, *Fecioara soarelui*.

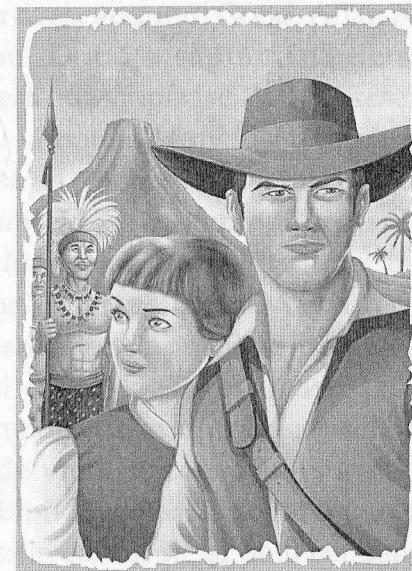
A murit la Londra, pe data de 14 mai 1925, lăsând în urmă încă patru romane terminate. Jurnalele lui Haggard, publicate în 1980, arată curiozitatea lui față de o seamă de subiecte. Fascinat de cultura zulusă și fiind un bun cunoșător al acesteia, a creat personaje interesante cum ar fi Umbopa, regele de drept al tribului Kukuana.

Minele Regelui Solomon a fost publicat pentru prima dată în 1885 și a fost foarte apreciat de public. Relatează povestea unui grup de aventurieri, conduși de Allan Quatermain, care caută celebra comoară ascunsă în minele ce dau titlul cărții.

După un roman de H. Rider Haggard

Minele Regelui Solomon

Se menține că Henry Rider Haggard, care vorbea cu el, era zburător, cu formă moale și spate și capete de marină. Deoarece în discuție cu Allan constă că acest moment nu trebuia să fie

Cuprins

1. Întâlnirea cu Sir Henry Curtis	7
2. Legenda minelor lui Solomon	14
3. Umbopa intră în scenă.....	20
4. La vânătoare de elefanți	25
5. Călătoria prin deșert	34
6. Apă! Apă!	44
7. Drumul	49
8. Vizita în Kukuanaland	59
9. Regele Twala.....	64
10. Vânătoarea de vrăjitoare	70
11. Călătorii primesc un semn	77
12. Înainte de bătălie	84
13. Începutul luptei	91
14. Ultimul atac al Cenușilor	98
15. Good se îmbolnăvește	115
16. Locul morții.....	125
17. Camera cu comori a lui Solomon.....	134
18. Părăsiți de speranță.....	144
19. Adio, Ignosi.....	155
20. Găsiți	161

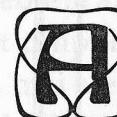
În anul 1925, într-o zi de 14 iunie, lăsând
în urmă o carieră de jurnalist, însemnată, Jainalele lui
Quatermain își deschide o casă de curiozități în fața
lui, unde se adună oameni de cultură și
știință, precum și oameni de afaceri. Creații personajelor
de la "Jainalele lui Quatermain" sunt invitate să fie prezentate
în cadrul expoziției. Într-unul dintre atelierele de creație,
Allan Quatermain, un grup de aventurieri
conduse de Allan Quatermain, care căuta celebră
mină de aur, încearcă să obțină date despre asta.

adevăruri și cunoașteri de învățare și învățare
împreună cu oamenii de știință și
cineva de marină, de la cel cu tot ce avea să
știe.

Capitolul 1

Întâlnirea cu Sir Henry Curtis

juns la vîrstă de cincizeci și cinci de
ani, Allan Quatermain se hotărăște să
pună pe hârtie istoria călătoriei sale
în căutarea Minelor Regelui Solomon. Această
povestire începe cu întâlnirea dintre Allan, Sir
Henry Curtis și căpitanul Good. Allan părea urmărit
de ghinion. După o săptămână de stat în Cape
Town, acesta descoperise că îi fuseseră luați mai
mulți bani la hotel. Atunci își cumpără un bilet de
vapor ca să se întoarcă în Natal. Se urcă la bordul
vasului *Dunkeld*, care aștepta să sosească din Anglia
vaporul *Edinburgh Castle* pentru a face transbordarea
pasagerilor. Allan se urcă la bord tocmai când se
încărca lestul, iar vaporul se pregătea să iasă pe
mare. Doi dintre pasagerii care urcaseră de pe
vaporul englezesc îi atraseră atenția. Unul, un domn
în vîrstă de vreo treizeci de ani, avea brațe uriașe
și o chică blondă, o barbă deasă de aceeași culoare,
trăsături bine conturate și ochi cenușii, adânciți în
orbite. Se numea Sir Henry Curtis. Celălalt, care
vorbea cu el, era zdravăn, cu tenul măsliniu și arăta
a ofițer de marină. Odată intrat în discuție cu ei,
Allan constată că erau oameni de treabă și curajoși,

adevărați gentlemeni. Nu era de mirare pentru un ofițer de marină, de altfel, cu toate că mai existau și uscături, ca peste tot. Ofițerul se numea Good, căpitanul John Good. Era lat în umeri, de înălțime medie și arăta oarecum ciudat, deoarece se îmbrăca tot timpul extrem de atent și era perfect bărbierit și, mai ales, pentru că purta mereu un monoclu la ochiul drept.

Imediat după plecarea vasului se lăsă seara, iar vremea se înrăutății. De pe mal se porni un vânt aprig, iar o ceată mai degrabă scoțiană îi goni curând pe toți pasagerii de pe punte. Vasul *Dunkeld* avea coca plată și era destul de ușor, ceea ce îi provoca un ruliu puternic. În aceste condiții nu se putea merge pe punte, iar Allan stătea lângă motoare și se amuza privind pendulul care era fixat vis-a-vis de el cum se mișca înainte și înapoi, urmărind balansul vasului și marcând unghiul limită de înclinare pe care îl atingea de fiecare dată.

Ofițerul de marină explică faptul că pendulul indica greșit unghiul și că plumbii nu erau bine echilibrați. Allan îl întrebă de ce credea asta, la care ofițerul îi răspunse că, în general, căpitanii de vase comerciale erau groaznic de neglijenți. Chiar atunci sună clopoțelul pentru cină, iar căpitanul Good și Allan coborâră împreună spre sufragerie, unde Sir Henry Curtis era deja aşezat. Deoarece căpitanul

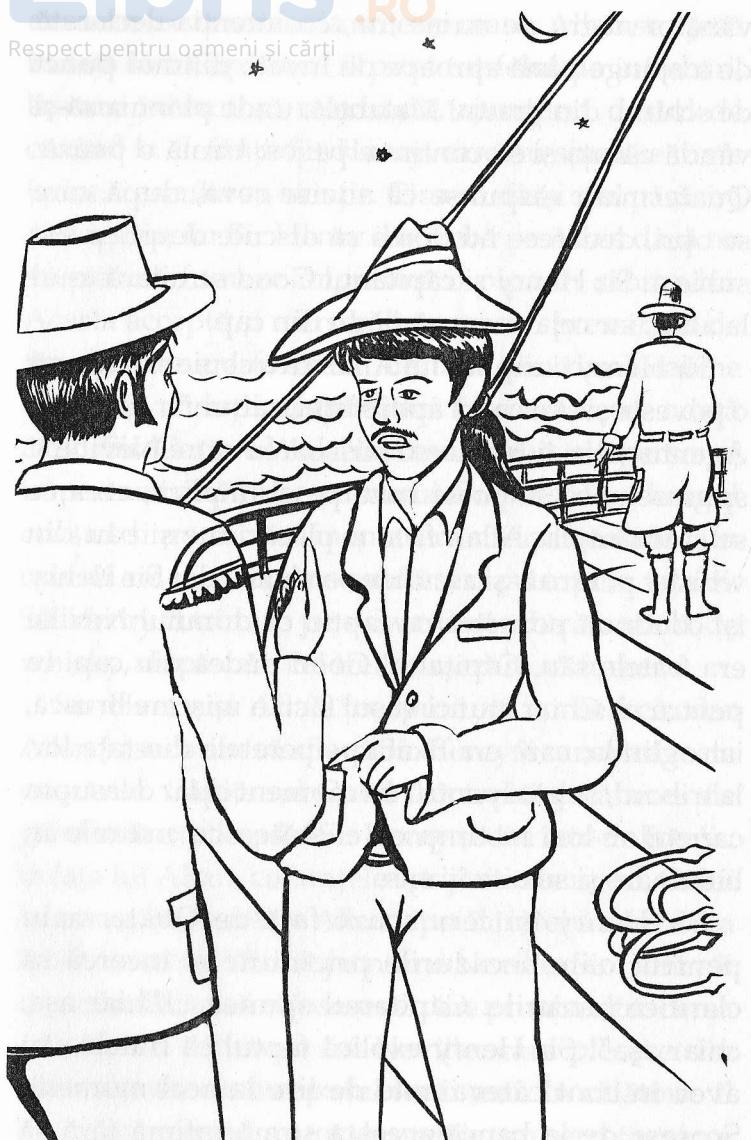
avea un loc rezervat la aceeași masă, Allan se așeză în fața lor. Căpitanul îi puse tot felul de întrebări, la care încercă să răspundă, ajungând destul de curând la elefanți. Sir Henry, care nu spusese mare lucru, îi asculta cu atenție. Cina se sfârși și ei părăsiră sufrageria, iar Sir Henry îl întrebă pe Allan dacă nu ar vrea să fumeze împreună o pipă în cabina lui. Aceasta acceptă și merseră împreună spre cabina de punte, care era formată, de fapt, din două cabine alăturate. Pereții despărțitori fuseseră scoși odată când Sir Garnet Wolseley sau vreun alt personaj important călătorise cu vasul *Dunkeld* de-a lungul coastei și nu se mai montaseră niciodată la loc. În cabină era o canapea scundă și o măsuță în fața ei. Sir Henry îl trimise pe steward să aducă o sticlă de whisky, după care cei trei se așezară să fumeze.

Sir Henry și Allan începură să vorbească, dar Allan fu surprins să afle că Sir Henry îi cunoștea toate mișcările. Căpitanul Good îl întrebă dacă avea de gând să le explice, dar Sir Henry sedea într-un fotoliu în fața lui Allan, cu brațele sprijinite de masă. Ochii lui cenușii îl fixară pe Allan, apoi îl întrebă dacă avea întâlnire cu un bărbat pe nume Neville. Sir Henry îi spuse lui Allan că el fusese cel care primise scrisoarea pe care i-o trimisese lui Neville, care plecase din Bamangwato la începutul lunii mai. În călătorie îl însoțeau un conducător de atelaje, un cercetaș și un

vânător negru pe nume Jim, cu intenția declarată de a ajunge până aproape de Inyati, ultimul punct de schimb din ținutul Matabele, unde plănuia să-și vândă căruța și să continue pe jos. Urmă o pauză. Quatermain răspunse că auzise ceva, după care se opri, deoarece nu dorea să discute despre acest subiect. Sir Henry și căpitanul Good se uită unul la altul, iar cel din urmă dădu din cap.

Sir Henry îi explică lui Allan că trebuie să-i spună o poveste și să-i ceară apoi sfatul, sau chiar ajutorul. Agentul care îi trimisese scrisoarea către Neville îi spuse și că se poate baza pe el implicit, ceea ce se și întâmplă. Allan făcu o plecăciune și bău din whisky pentru a-și ascunde confuzia, dar Sir Henry își continuă povestea cu faptul că domnul Neville era fratele său. Căpitanul Good dădea din cap, ca pentru el. Chiar atunci vasul făcu o mișcare bruscă, iar oglinda, care era fixată pe peretele din fața lor, la tribord, se găsi pentru un moment chiar deasupra capetelor lor, în timp ce el stătea cu mâinile în buzunare și se uita în sus.

Sir Henry își ceru scuze față de Quatermain pentru toate necazurile pricinuite și încercă să clarifice lucrurile. Căpitanul spunea, „Chiar aşa, chiar aşa”. Sir Henry explică faptul că fratele său avea în cont câteva sute de lire la acel moment. Scosese de la bancă această sumă infimă fără să

spună nimic nimănui, își schimbase numele în Neville și plecase spre Africa de Sud, în speranța de a face avere. Sâangele apă nu se face, explică Sir Henry în continuare, aşa că, pe măsură ce trecea timpul, începuse să se îngrijoreze și să-și dorească să afle măcar dacă fratele său mai era în viață, ca să-l poată aduce acasă.

Capitolul 2

Legenda minelor lui Solomon

Sir Henry îi descriise lui Allan ceea ce auzise despre călătoria fratelui său la Bamangwato. Allan se opri pentru a-și umple pipa, înainte de a-i răspunde căpitanului Good că la urechile lui ajunse faptul că Neville plecase în căutarea Minelor Regelui Solomon. Ceilalți doi răsunseră în cor:

- Minele lui Solomon?
- Unde ar putea fi?

Allan răsunse că nu știe și că nu avea cunoștință ca vreun alb să fi scăpat cu viață din desert. Dar poate că cea mai bună soluție ar fi fost chiar să le spună legenda minelor. Sir Henry aproba din cap, iar căpitanul Good răsunse:

- Desigur, desigur.

Allan le povestii despre vânătorii de elefanți și omul pe care îl întâlniseră aceștia, care se străduia să adune tradițiile populare și să alcătuiască o istorie a zonelor necunoscute. Acest om, pe nume Evans, îi povestise prima dată lui Allan despre legenda minelor lui Solomon, cu vreo treizeci de ani în urmă. În acea perioadă, Allan se afla la prima sa vânătoare de elefanți în ținutul Matabele. Din păcate, omul

Legenda minelor lui Solomon

fusese omorât de un bivol rănit în anul următor și fusese îngropat lângă cascada Zambezi. Allan le spuse că pe acolo era un drum de căruțe săpat în piatră, care ducea spre gura minelor sau galeriilor săpate în munții Suliman, la nord-vest de ținutul Mushakulumbwe. Acolo ar fi fost adevăratale mine ale regelui Solomon, minele sale de diamante.

El râsesee la auzul poveștii, mai ales că la acea vreme nu se descoperiseră încă zăcăminte de diamante, dar bietul Evans fusese omorât între timp și Quatermain nu se mai gândise la mine timp de douăzeci de ani. La un moment dat, se afla în ținutul Manica într-un sat numit Sitanda's Kraal, un loc groaznic unde nu se găsea mai nimic de mâncare și nici prea mult vânat nu era prin preajmă. Allan avea febră și se simțea tare rău când, într-o zi, apăru un portughez care avea ca singur însoțitor un mulatru. Se apucăra de vorbă ca să le treacă timpul, deoarece portughezul știa oarece engleză, iar Allan rupea câteva cuvinte în portugheză. Omul îi spuse lui Allan că se numea Jose Silvestre și că avea o mică fermă lângă golful Delagoa.

După această întâlnire, într-o seară, Allan ședea pe pământ în fața cortului și mușca cu greutate dintr-un picior de pasăre fript pe care plătise mult prea mult, uitându-se la soarele roșu care apunea deasupra deșertului, când, deodată, în fața lui apăru